

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5C/12/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8512200375
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Dubjelová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2012:8512200375.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Juditou Dubjelovou v právnej veci navrhovateľa Orange Slovensko, a.s., Prievozská 6/A, 821 09 Bratislava, IČO 35 697 270 proti odporcovi I. Y., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. XXX/XX, G. v konaní o zvyšok nároku z konania vedeného pod sp. zn. 5C/106/2011 s príslušenstvom takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov konania **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal na tunajší súd proti odporcovi návrh na zaplatenie sumy 439,98 eur s príslušenstvom z dôvodu neuhradeného hovorného vo výške 108,04 eur a zmluvnej pokuty vo výške 331,94 eur na základe zmluvy o pripojení a dodatku k nej. Uznesením č.k. 5C/106/2011-46 zo dňa 24.10.2011 súd vylúčil na samostatné konanie zaplatenie sumy 331,94 eur zodpovedajúcej zmluvnej pokute s 9 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy. Vylúčené konanie bolo zapísané pod sp. zn. 5C/12/2012.

Predmetom vylúčeného konania je zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 331,94 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 23.9.2010 do zaplatenia.

Súd poučil účastníkov konania o ich právach a povinnostiach a vo veci nariadil pojednávanie, ktorého sa nezúčastnil navrhovateľ, tento svoju neúčasť ospravedlnil, navrhol, aby súd rozhodol v jeho neprítomnosti na základe predložených listín.

Odporca na pojednávaní dňa 17.4.2011 uviedol, že je pravdou, že s navrhovateľom uzavrel v roku 2003 zmluvu o pripojení a následne robili dodatky každé dva roky, posledný v roku 2009, na základe ktorého mu bol poskytnutý mobilný telefón Nokia 3120 classic white. Viazanosť dodatku bola dohodnutá na 24 mesiacov a mal platiť mesačný paušál vo výške 15,76 eur. Tiež priznal, že nezaplatil faktúry za obdobie apríl až júl 2010 v celkovej výške 108,04 eur, pretože sa dostal do finančných problémov. Za celé obdobie zmluvného vzťahu s navrhovateľom však nemal nedoplatky. Zmluvnú pokutu vo výške 331,94 eur považoval za neprimeranú aj vzhľadom na to, že jej výšku pri uzavretí zmluvy nemal možnosť ovplyvniť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom odporcu a pripojenými listinnými dôkazmi, najmä zmluvou o pripojení č. BXXXXXXX, dodatkom k zmluve o pripojení zo dňa 17.2.2009, všeobecnými podmienkami, faktúrami za vyúčtované služby, pokusom o zmier, platobnom históriou a zistil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ uzavrel s odporcom dňa 29.3.2003 zmluvu o pripojení č. BXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné zmluvné podmienky. Dňa 17.2.2009 uzavreli účastníci dodatok k uvedenej zmluve o pripojení. V zmysle predmetnej zmluvy navrhovateľ vypožičal odporcovi mikroprocesorovú kartu - SIM kartu. Pri uzavretí dodatku k zmluve odpredal odporcovi mobilný telefón značky Nokia 3120 classic white za cenu 1 euro. Odporca navrhovateľovi nezaplatil cenu poskytnutých služieb za obdobie od 8.4.2010 do 8.7.2010, čím porušil zmluvné povinnosti v zmysle dodatkov k zmluvám o pripojení, časť následky neplnenia si zmluvných povinností. Hovorné predstavuje sumu 108,04 eur a zmluvná pokuta 331,94 eur. Navrhovateľ pokusom o pokonávku odporcovi zaslal rozpis neuhradených faktúr za jednotlivé mesiace a vyzval ho na ich úhradu. Odporca na pokus o pokonávku nereagoval ani čiastočnou úhradou.

Súd po zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh na zaplatenie zmluvnej pokuty nie je dôvodný.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 48 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Odporca uzavrel s navrhovateľom zmluvu o pripojení spolu s dodatkom. V skutočnosti išlo o viazanú zmluvu, a to jednak zmluvu o pripojení a jednak o kúpnu zmluvu (kúpa mobilného telefónu), pričom podľa dodatku k zmluve o pripojení sa odporca zaviazal využívať služby 24 mesiacov.

V časti týkajúcej zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 331,94 s 9 % ročným úrokom z omeškania od 23.9.2010 do zaplatenia, súd návrh zamietol z dôvodu neprijateľnosti bodu 2.5. dodatku k zmluve o pripojení.

Podľa čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Smernica zároveň v prílohe vypočítava pre členské štáty ako vzor niektoré zmluvné podmienky, ktoré odporúča transponovať do vnútroštátnych predpisov. Miesto v Smernici má aj „neprimeraná kompenzácia za porušenie záväzku spotrebiteľa“ a s účinnosťou od 1. januára 2008 bola neprimeraná sankcia explicitne zapracovaná medzi neprijateľné podmienky do Občianskeho zákonníka.

Predmetná vec sa týka práva Európskej únie - uvedenej Smernice. Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je pomerne náročné na dodávateľov a významne chráni spotrebiteľov. Treba však povedať, že ak sa neberie do úvahy výber programu a podpis, spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Preto sa dá plne pochopiť pomerne silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 OZ. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná a viaceré rozhodnutia súdneho dvora na to poukazujú (napr. rozsudok C-168/05 Mostaza Claro, bod 25,26,27).

Súd nemá pochybnosti o súlade ustanovenia § 54 ods.1 OZ s právom Európskej únie, ktoré umožňuje členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov aj prísnejšie ustanovenia, než aké odporúča čl. 8 Smernice.

Súd konštatuje, že kauzy operátorov predstavujú významný podiel z nápadu vecí na súde, a to napriek tomu, že operátori majú značnú výhodu na trhu, a to možnosť vypnúť službu neplatičovi a keď je v registri problémových prijímateľov, tak pri dojednávaní novej služby môže operátor využiť informácie z registra.

Pri takýchto výhodách a súčasne vysokom počte sporov preto vzniká zákonite otázka právnej čistoty vzťahov medzi operátormi a telekomunikačnými spotrebiteľmi. Súdom prináleží súdna kontrola zmluvných podmienok a dokonca aj abstraktná kontrola zmlúv (§ 153 ods. 3, 4 O.s.p.) s cieľom vylúčiť zo života bežných ľudí neprimerané podmienky, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak naplniť cieľ čl. 6 citovanej Smernice.

Súd z vlastnej činnosti môže konštatovať, že kauzy operátorov sa vyznačujú viacerými podobnými znakmi. Vysoký počet súdnych sporov operátorov so spotrebiteľmi indikuje potrebu podrobnejšej súdnej kontroly zmluvných podmienok a postupu operátorov, a to v súlade s čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov), čl. 38 Charty základných práv EÚ (Politiky štátov zabezpečia vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov) a neprehradnuteľnej judikatúry súdneho dvora, najmä so zreteľom na povinnosť súdu ex offio zakročiť proti neprijateľným zmluvným podmienkam (C-240-244/98 Oceano, C-473/0 Cofidis, uznesenie C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčkovská a iné).

Súd v záujme vyššej kvality života nemôže rezignovať z pozície strážcu vyváženej ustanovení spotrebiteľských zmlúv, a to ani pri nezodpovednom spotrebiteľovi. Existuje totiž nebezpečenstvo, že ak sa nevyhlúčia zo života spotrebiteľov nečestné zmluvné podmienky, môžu na nich doplatiť aj spotrebiteľia konajúci dobromyseľne, keďže ide o formulárové zmluvy dojednávané vo viacerých prípadoch.

Podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený Smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah (rozsudky Súdneho dvora EÚ zo dňa 27. 6. 2000, Oceano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98, až C-244/98, ako aj z 26. 10. 2006

Mostaza Claro, C-168/05 Zb. I-10421, bod 25, tiež čl. 37 uznesenia Súdneho dvora vo veci C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčovská).

So vstupom do Európskej únie prijala Slovenská republika záväzky náležite transportovať do smernice EÚ a v aplikačnej praxi aj naplňovať ciele týchto smerníc. V oblasti ochrany spotrebiteľa, a teda aj finančného spotrebiteľa, Európska únia prijala viaceré smernice (napr. viď príloha smernice EP a Rady z 23. 4. 2009 č. 2009/22 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov o súdnych príkazoch).

Smernica si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Súdny dvor v rozsudku Oceano Grupo Editorial SAC 240/98 až C 344/98 konštatuje, že je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky, preto súdy v štátoch, v ktorých nie je povinné zastúpenie advokátom, majú aj bez návrhu prihliadať na neprijateľnosť zmluvnej podmienky.

Smernica ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväziť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky, obstojí ako celok (čl. 6). Cieľ je garantovať vyššiu kvalitu života bežných ľudí (pozri napr. rozsudok Mostaza Claro, bod 37, Asturcom bod 51).

Súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 smernice za tak významnú, že sa má klásať principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života (pozri uznesenie súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčovská, bod 50).

Ak zmluvná pokuta mala byť dohodnutá ako sankcia za porušenie zmluvnej povinnosti a ako zabezpečovací prostriedok za účelom dosiahnutia väčšej istoty, že odporca si bude plniť povinnosti, vyplývajúce zo zmluvného vzťahu, súd dodáva, že nepopiera význam zmluvnej pokuty a ani jej dojednanie, ale treba dbať aj na skutočný zmysel a cieľ inštitútu zmluvnej pokuty ako inštitútu súkromného práva zvlášť pri osobitne chránených spotrebiteľských vzťahoch. Navrhovateľ ponúka odporcovi svoje služby ako spotrebiteľovi prostredníctvom štandardných zmlúv, ktoré má vopred pripravené a v ktorých spotrebiteľ nemôže zmluvné podmienky ovplyvniť. To platí aj pre zmluvnú pokutu, ktorú žiada zaplatiť navrhovateľ od spotrebiteľov v paušálnej výške bez ohľadu na to, o aké zmluvné porušenie pôjde a hrozba pokuty existuje v prípade porušenia hociktorej povinnosti zo strany odporcu, takže zmluvnú pokutu neobchádza ani aspekt neurčitosti.

Navrhovateľ uplatňuje od odporcu sankciu v podobe zmluvnej pokuty za porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti a vo výške, ktorá je nezmenená bez ohľadu na to, aký čas zostáva do konca doby viazanosti. Môže teda nastať situácia, že spotrebiteľ zaplatí 23 paušálnych mesačných poplatkov, zostáva mu iba jeden poplatok a pre jeho nezaplatenie uplatní navrhovateľ rovnakú zmluvnú pokutu ako v prípade, keď sa dostane do omeškania spotrebiteľ na začiatku existencie zmluvného vzťahu. Podmienky, za akých navrhovateľ dohaduje zmluvnú pokutu v štandardných zmluvách, poškodzujú spotrebiteľa. Neprimeranosť sankcie sa prejavuje osobitne v spojení s časovým aspektom, keďže spotrebiteľ je viazaný rovnakou výškou zmluvnej pokuty bez ohľadu na to, či dôjde k porušeniu zmluvnej povinnosti na začiatku alebo na konci doby viazanosti.

V danom prípade odporca riadne plnil svoje povinnosti 13 mesiacov od uzavretia zmluvy, teda viac ako polovicu doby viazanosti, pričom od uzavretia zmluvy o pripojení uplynulo do porušenia povinností odporcu 7 rokov, počas ktorých odporca riadne plnil svoje povinnosti. Pri výške dohodnutého paušálu minimálne vo výške 15,76 eur mesačne zmluvná pokuta vo výške 331,94 eur predstavuje viac ako 21 násobok minimálnej ceny mesačného poplatku. Aj z tohto pohľadu vyznieva zmluvná pokuta neprimerane k zabezpečovanému záväzku.

Súd nepopiera význam zmluvnej pokuty. Uznáva jej osobitosti v porovnaní s úrokmi z omeškania, teda nepopiera popri sebe ani uplatňovanie úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty. Muselo by sa však jednať

o zmluvnú pokutu, ktorá obstoí v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu. Podmienky, za akých navrhovateľ dohoduje zmluvnú pokutu v štandardných zmluvách, však podľa názoru súdu, poškodzujú spotrebiteľa.

Súd musí brať pri vyhodnocovaní neprijateľnej zmluvnej podmienky do úvahy aj ostatné zmluvné podmienky a okolnosti, za ktorých je zmluva uzavretá (čl. 4 ods. 1 smernice, § 41 OZ).

Podľa názoru súdu nepriznanie nároku na zmluvnú pokutu nespôsobí nepomerne výhodnejšie postavenie odporcu, ktorý porušil svoje povinnosti, vyplývajúce zo zmluvy o pripojení, pretože práva a nároky navrhovateľa, vyplývajúce z porušenia práva, týmto rozsudkom nijako nie sú dotknuté.

Súd poznamenáva, že v záujme naplnenia jedného zo základných práv v Európskej únii „politiky štátov zabezpečia vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa (čl. 98 Charty základných práv Európskej únie), je treba využiť všetky efektívne prostriedky ochrany spotrebiteľa, aby sa zvyšovala prepotrebná dôvera spotrebiteľov v trh a aby neprimerané postupy spotrebiteľov na trhu nezaťažovali. Problémová zmluvná pokuta podľa názoru súdu nielenže spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech slabšej zmluvnej strany, ale má aj tendenciu negatívne ovplyvniť dôveru spotrebiteľov voči štandardizovaným produktom na trhu. Navrhovateľ ako osoba podnikajúca na trhu elektronických komunikácií má totiž odbornú prevahu nad spotrebiteľmi, ktorým svoje služby poskytuje, a preto od neho možno očakávať, že vo vzťahu k nim sa bude správať poctivo. Ak takýmto spôsobom nepostupuje, spreneverí sa princípu dôvery, resp. princípu právnej istoty druhého účastníka zmluvného vzťahu tak, ako bol definovaný Ústavným súdom ČR v Náleze zo dňa 15. 6. 2009 sp.zn. I. ÚS 342/09 a takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu.

Súd prihliadal aj k ostatným zmluvným podmienkam, k povahe služby, k okolnostiam zmluvy (čl. 4 ods. 1 Smernice). Aj keď navrhovateľ výslovne neoznačil zmluvu podľa toho, aký typ podľa Občianskeho zákonníka reprezentuje, časť dodatku ku zmluve o pripojení, týkajúca sa kúpy telefónu, predstavuje kúpnu zmluvu, ktorá je zároveň viazanou zmluvou k zmluve o pripojení. Za relevantnú treba považovať skutočnosť, že zmluvná pokuta má zohľadňovať zľavnenú cenu mobilného telefónu a v prípade predčasného ukončenia garantovať návratnosť prostriedkov investovaných do zľavy pri odpredaji telefónu. Zmluvná pokuta má však aj iný, a to nežiaduci rozmer. Zmluvná pokuta neprimerane ukracuje spotrebiteľa.

Súd pri rozhodovaní vychádzal aj z toho, že súdna kontrola štandardných zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl a bolo by v rozpore s cieľom Smernice, ak by sa pred neprijateľnou podmienkou jeden spotrebiteľ chránil a druhý nie. Rozhodujúce je že problémová zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa a nie je rozhodujúca vôľa zmluvných strán. Do pozornosti súd dáva Doplnujúce formálne oznámenie Európskej komisie z 27.11.2008 č. 2007/2495, v ktorom sa okrem iného uvádza:

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že čl. 4 ods. 1 Smernice sa nezameriava na vôľu účastníkov, ale skôr na všeobecný pojem nekalých okolností. To sa odchyľuje od tradičnej zásady zmluvného práva, ktorou je suverenita účastníkov pri prejave vôle. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora je ochrana zavedená Smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je vzhľadom na dodávateľa alebo predávajúceho v slabšej pozícii, pokiaľ ide o schopnosť vyjednávať a úroveň jeho znalosti.“

Obligatórnosť zásahu je opodstatnená, ak spotrebiteľovi súd podľa procesného poriadku (§ 5 O.s.p.) nemôže poskytnúť poučenie o hmotnom práve. Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmé aj obligatórnosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by

sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len, ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh.

Súd nevidel riešenie len v čiastočnej neplatnosti zmluvnej pokuty a je aj problematické nastaviť výšku zmluvnej pokuty, aby plnila význam pre dodávateľa a nepoškodzovala spotrebiteľa. Len čiastočné zneplatnenie zmluvnej pokuty by navyše nieslo riziko, že navrhovateľa by neodradilo takéto opatrenie, pretože v prípade súdnej kontroly by bola len sporadicky zmluvná pokuta zmoderovaná, ale predsa len by zostala a neprimerane by regulovala vzťahy neurčitého počtu spotrebiteľov.

Z absolútne neplatnej zmluvnej podmienky nevzniklo navrhovateľovi právo na zaplatenie zmluvnej pokuty a odporčiny povinnosť ju zaplatiť. Súd preto návrh na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 331,94 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 23.9.2010 do zaplatenia zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Navrhovateľ sa domáhal zaplatenia sumy 439,98 eur, v konaní vedenom pod sp.zn. 5C/106/2011 bol úspešný v časti týkajúcej sa zaplatenia 108,04 eur, odporca bol úspešný v tomto konaní v časti týkajúcej sa zaplatenia 331,94 eur, čiže navrhovateľ bol úspešný asi v 24,55 %, odporca asi v 75,45 %, teda odporca by mala právo na náhradu 50,9 % trov, ale žiadne trovy konania si neuplatňoval, preto súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č. 233/1995 Z.z.